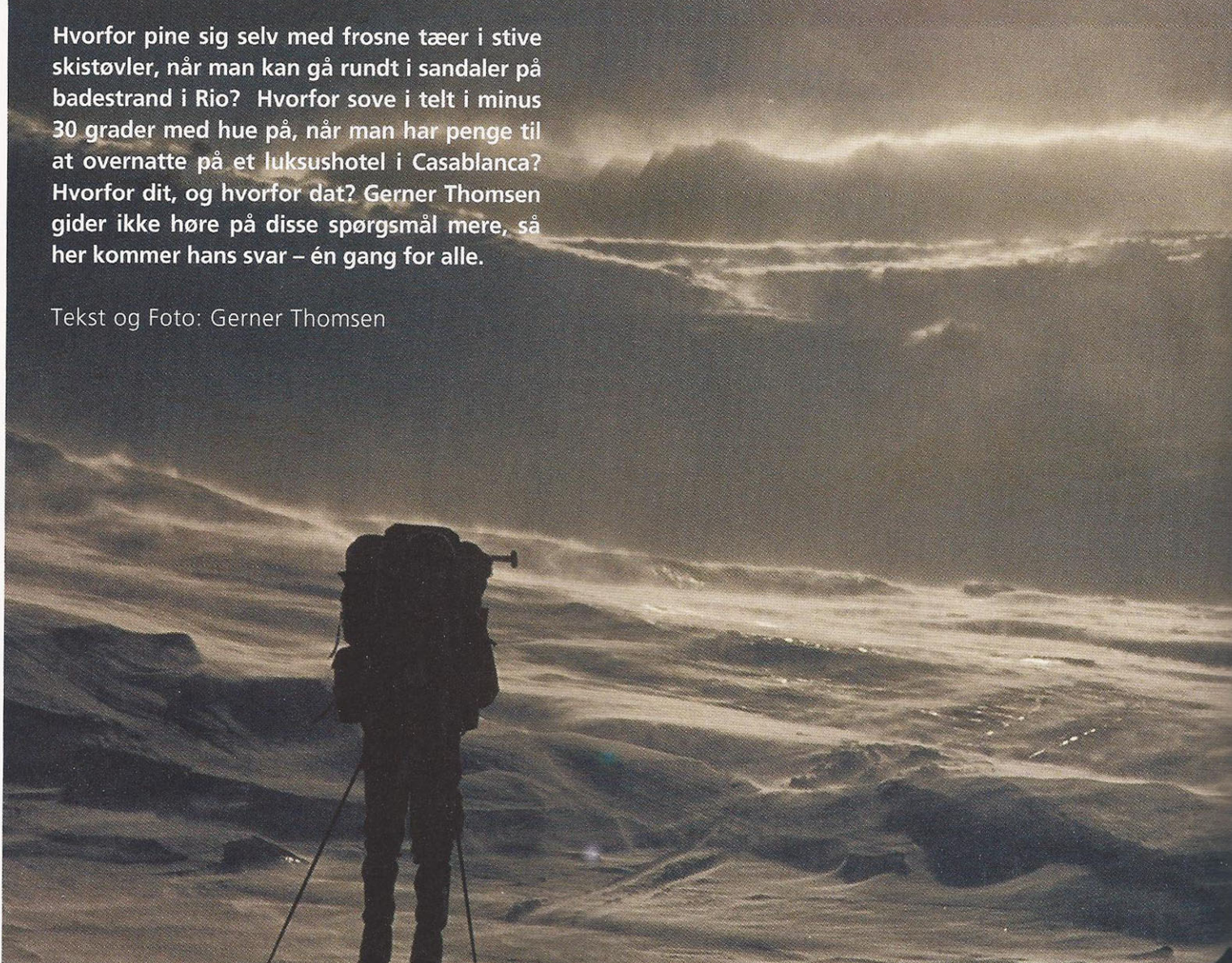

Hvorfor pine sig selv med frosne tæer i stive skistøvler, når man kan gå rundt i sandaler på badestrand i Rio? Hvorfor sove i telt i minus 30 grader med hue på, når man har penge til at overnatte på et luksushotel i Casablanca? Hvorfor dit, og hvorfor dat? Gerner Thomsen gider ikke høre på disse spørgsmål mere, så her kommer hans svar – én gang for alle.

Tekst og Foto: Gerner Thomsen

FORELSKET I KULDE OG

Derfor er sne og frost bedre end sol og strand

En af de gode ting ved kulde er, at det ofte kan skabe fantastisk klart vejr.

Når vejrudsigten lover sne og kulde, så er jeg i mit es. Det gør den efterhånden bare meget sjældent her i Danmark, så derfor må man søge andre steder hen. Når du læser dette, er jeg ved at pakke min rygsæk til Kamtjatka i Rusland. Et dejligt sne- og frostsikkert sted, hvor man kan være sikker på ikke at få hedeslag på denne årstid. Kulden kan være en barsk ven, men den har

Gerner Thomsen elsker kulde og sne, selv om det er de færreste, der forstår hans besættelse af frost og is.

SNE

er jo ikke den eneste, som elsker at stå på ski. Det er rigtigt. Der findes jo alle jer slalom-freaks, som tager til alperne og sidder på Bierstube hver vinter. Eller alle jer børnefamilier, som tager til Norge og bor i bjælkehytter med sauna. Men det kan jeg ikke bruge til noget. Jeg vil længere ud - dér

Da vi købte billetten, forestillede vi os to uger med perfekt skiføre, blå himmel og bagende højfjeldsol, men sandheden er, at det har været et møgvejr lige fra dag ét. I begyndelsen var det kun lige akkurat muligt at bevæge sig fremad, når vi brugte satellitnavigatoren som hjælp. Men guderne skal vide,

Det er vel nok det tætteste, man kommer på at leve i nuet.

hvor frosten virkelig slår ind og kan mærkes døgnet rundt, og hvor man må klare sig selv uden after-skiing og friske forsyninger fra den lokale købmand. Desværre er vi en sjælden race. Jeg kender faktisk kun mig selv og et par stykker mere, som kan se idéen med den slags ture. Men der må da for pokker være flere derude, som er til at overbevise? Jeg skal i det følgende gøre et forsøg på at rydde fordommene af vejen og tænde gnisten hos dig.

Fanget i snestorm

Rimfrosten på teltets inderside drysser ned i hovedet på mig, da min albue ved et uheld rammer teltdugen. Jeg bander indædt, men humøret stiger et par grader, da det går op for mig, at vinden er løjet af i nattens løb.

"Nå, mon vejrguderne endelig er med os," spørger Karsten, som i al sin optimisme allerede ligger med overkroppen halvt ude i forteltet.

Han lyner lidt op, så han kan tage bestik af vejret, men det tager kun et øjeblik, før han er tilbage og kryber længere ned i soveposen.

"Det sner tæt og er totalt usigtbart", mumler han, på vej ned i dybet.

Vi befinder os i Sarek Nationalpark i Nordsverige. Ifølge kalenderen er foråret begyndt, så man kan vel tillade sig at stille krav til vejret.

at det ikke var nogen fornøjelse. Det blæste og var usigtbart, og skiene klampede i den høje temperatur. Tøjet var næsten umuligt at holde tørt. Alligevel lykkedes det at tilbagelægge omkring 50 kilometer, inden stormen for alvor satte ind. Den foreløbige endestation blev bunden af Vistasdalen, hvor vi nu ligger vejrfast på andet døgn.

"Hvorfor gør vi egentlig det her," spørger jeg selvbebrejdende ud i luften.

"Folk tror jo, at det er et eller andet med at vi skal prøve os selv af - at vi er nogle fandens karle, som tager på såkaldte overlevelsesture, hvor sult og frostsår er en ære. Og hvor smerte defineres som en svaghed på vej ud af kroppen."

Ordet *overlevelsesture* får min skimakker gennem 15 år til at stikke hovedet op fra soveposens dyb.

"Overlevelsesture," fnyser han, så frostdågerne fra ånden lægger sig som et tykt røgslør omkring ansigtet.

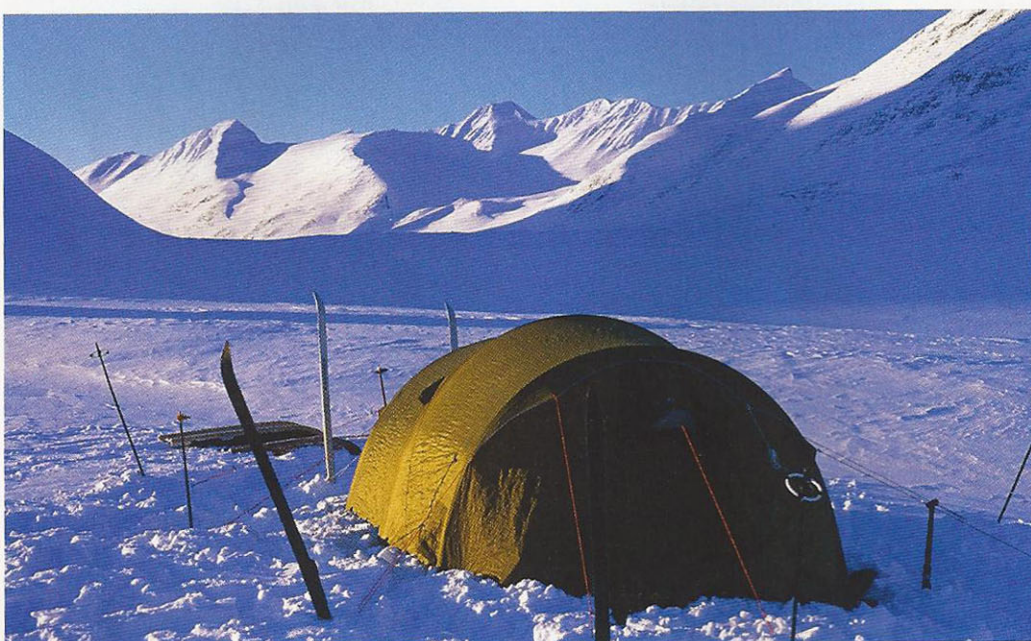
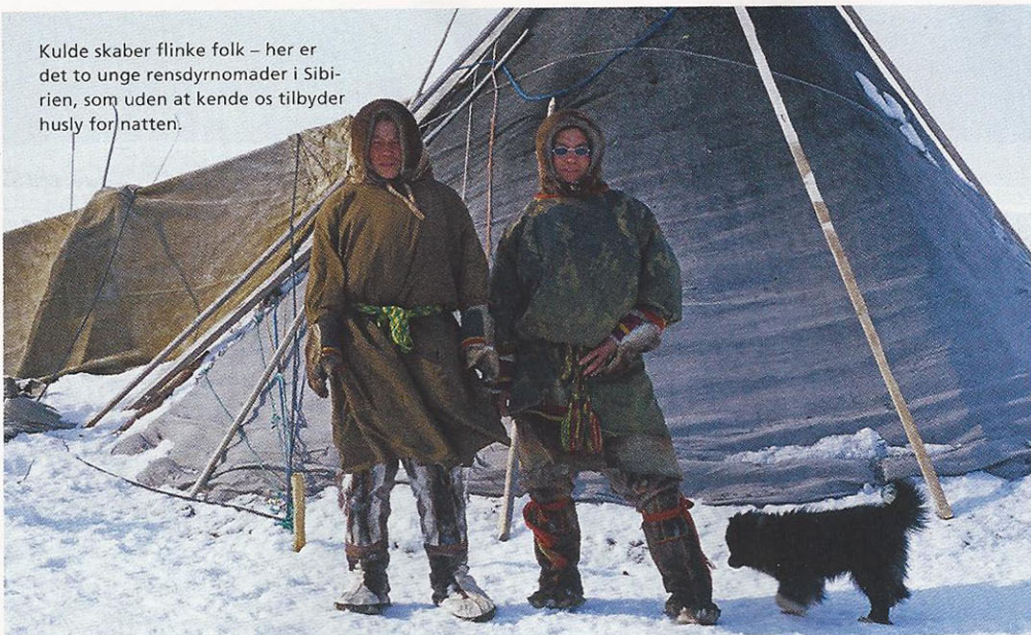
"Ja, gu' fanden skal vi overleve, men vi er da heldigvis ikke sunket så dybt, at vi gør en dyd ud af at forsage alt det søde."

For at sætte trumf på, tænder han op i primussen, fylder gryden med sne og hiver en bakke med seks mazarinkager op fra madsækken. Få minutter efter er

også den dejlige egenskab, at man kan gøre noget ved den - man kan for eksempel tage mere tøj på. Og hvad er det nu lige, man kan gøre, når man ligger i bar røv på et hotelværelse i troperne og sveder tran? Ikke en disse, udover at man kan vente på, at solen går ned, og temperaturen sænker sig i takt med, at malaria-befængte myg melder deres ankomst.

Nå ja, vil nogen måske sige: Du

Kulde skaber flinke folk – her er det to unge rensdyrnomader i Sibirien, som uden at kende os tilbyder husly for natten.

Vinterfjeldets nætter kan synes rå og ugæstfrie. Men når først teltet er rejst og den lune sovepose fundet frem, så er der skabt en fantastisk kontrast til landskabet udenfor.

teltet blevet så varmt, at vi ligger halvt ude af soveposen og guffer kagerne i os. Da vandet koger, blander vi en gryde med dobbelt-dossering chokoladepulver, tilsat ekstra sukker og flødepulver.

"Jamen, hvorfor er det så egentlig vi ligger her," prøver jeg igen efter at have slubret lidt af den varme chokolade i mig.

"Hvorfor ligger vi ikke foran fjernsynet derhjemme eller står slalom i de sydfranske alper?"

"Jeg tror, det er fordi, maden smager bedre heroppe," siger Karsten, mens han synker de sidste klæbrige krummer fra den sjette mazarinkage.

"Jeg har for eksempel aldrig smagt en kage så dejlig, som den jeg lige fik. Den var simpelt hen himmelsk. Derhjemme ville det blot være en ligegyldig industri-

Hvorfor ligger vi ikke foran fjernsynet derhjemme eller står slalom i de sydfranske alper?

fremstillet kage, som ingen ville være interesseret i".

Jeg tygger lidt på Karstens enkle filosofi og må give ham ret i, at maden faktisk smager bedre under

disse forhold. Vi husker begge to, hvordan vi på Kolahalvøen sidste vinter fik omdannet et tørt franskbrød, en ussel russisk spegepølse og et kilo ketchup til et par vidunderlige hotdogs, som ville have fået enhver pølsemænd til at rødme. Det blev sikkert ikke dårligere af, at vi havde løbet 30 kilometer på ski, så maverne skreg af sult, og det var nok også heldigt, at vi havde fundet en hytte med brændeovn, så vi kunne riste det tørre brød. Men alligevel, tingene smager altså bare bedre på disse ture, hvor man bruger sig selv.

"Ja, og hvor der ikke er adgang til anden mad, end det man selv har slæbt med i pulken," tilføjer Karsten.

"Men det kan da ikke passe, at vi kun tager herop for, at maden skal smage bedre. Det får vi aldrig nogen til at tro på derhjemme," siger jeg.

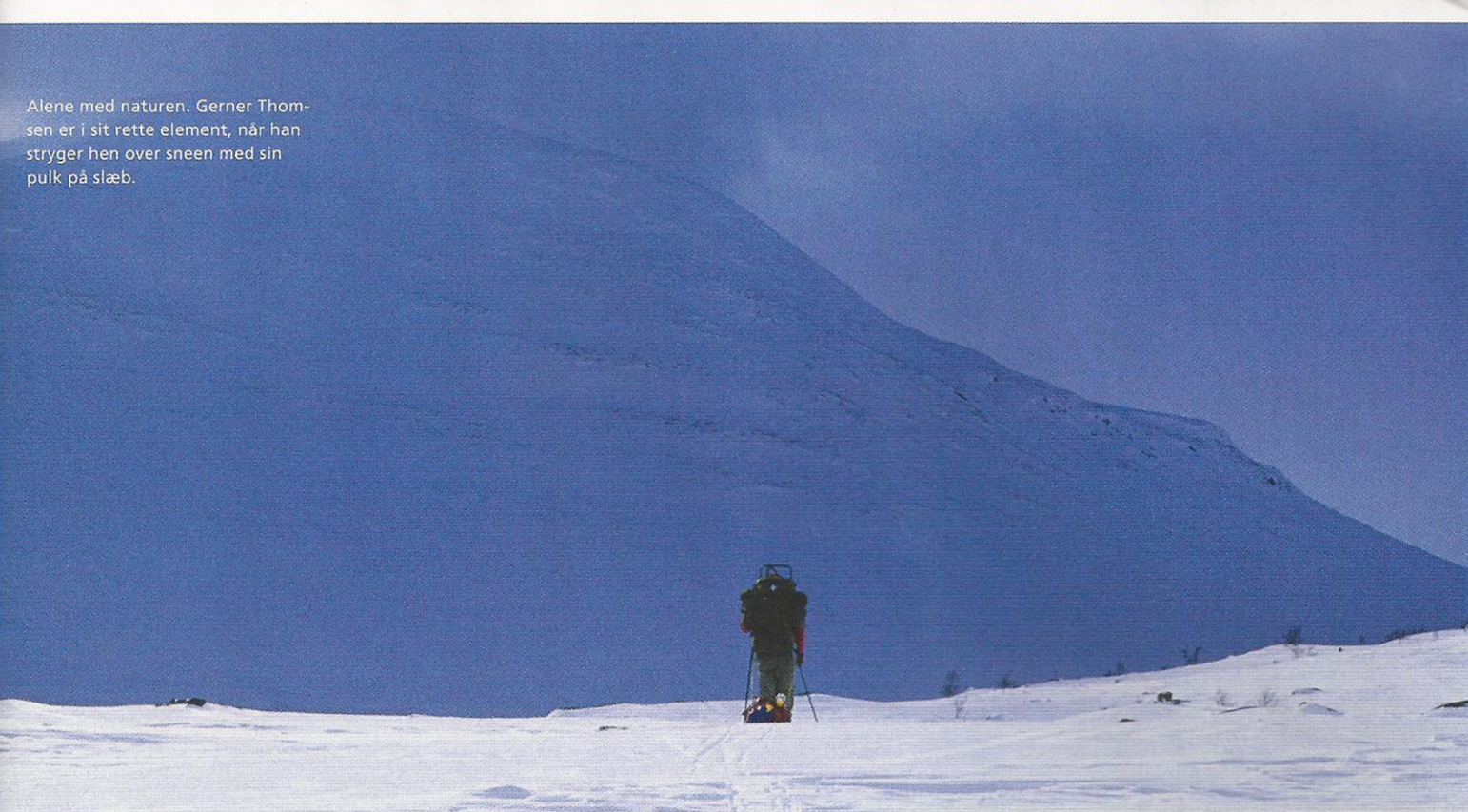
"Næ, det har du nok ret i, men hvad så med den om, at man sover bedre," prøver Karsten, mens han gaber højlydt.

Tilfredshed i kroppen

Men jeg har bestemt ikke lyst til at sove lige nu. Jeg vil hellere ud at stå på ski – og jeg ved, at det kan ske, før end vi tror det. Hvor tit har vi ikke prøvet, at vejret pludselig klarer op på et splitsekund. Hvis bare vejret ville skifte, så kan vi pakke pulkene og rygsækken og være af sted på under en

time. Det får mig til at tænke på, at det måske i virkeligheden er kontrasterne på disse ture, som giver mening med galskaben. En vintertur under disse forhold

Alene med naturen. Gerner Thomsen er i sit rette element, når han stryger hen over sneen med sin pulk på slæb.

bugner simpelt hen af kontraster i et omfang, som man kun sjældent oplever derhjemme. Der kan være situationer så sure, at man ikke fatter det, før man står midt i dem. For eksempel at overvinde den sidste kilometer til hytten, når blodsukkeret er i bund, og vablerne værker. Eller at slå telt op i mørke og tæt snefog, når man ikke kan finde hytten og mærker fornemmelsen af følelsesløshed i tæer og fingre snige sig ind. Eller hvad med at vågne op i et telt med minus 30 grader, hvor vandet i termoflasken er frosset. Eller at få fyldt bukserne med sne, fordi man ikke kan holde sig, til stormen er ovre.

Til gengæld er der også oplevelser så fantastiske, at de ligger hinsides denne verden. Det er netop i disse lykkelige øjeblikke, at man forstår, hvorfor man vender tilbage år efter år. En vindstille dag med blå himmel og glitrende bjergtinder, hvor man kun hører den hvislende lyd fra skiene, der bryder nysneen. Eller den ubeskrivelige følelse af tilfredshed ved at slænge sig mæt på briksen

Det er næppe dage som disse – med blæst og usigtbart vejr – man drømmer om, når vinterturen forbedres ved sofabordet derhjemme.

Udsigten er der i hvert fald ikke noget i vejen med her midt i kulden.

i en jagthytte, mens brændeovnen knitrer hypnotisk, og kroppen slapper af i selv de yderste led. Men også glæden ved at komme i læ i teltet, efter at have rejst det i en brandstorm, og føle varmen vende tilbage i kroppen. Derhjemme har vi gjort en dyd ud af at rense dagligdagen for disse kontraster. Når vejret går amok, så trods vi det, og går på arbejde, som om intet var hændt. Når vi først sidder indenfor i bilen eller bussen, så er vejret altid det samme. Og hvor tit glædes vi egentlig over at komme inden for husets fire vægge, frem for at skulle sove i telt endnu en nat? Det er aldrig spændende, om vi finder hytten derhjemme, at finde ud af om den er åben, eller hvordan den ser ud. Og når vi så endelig kommer indenfor, så det svært at henføre kroppen til samme tilstand af tilfredshed som

på briksen i fjeldhytten, fordi vi ikke bruger vores krop på samme måde, når vi er hjemme. Nogen vil måske mene, at man ligeså godt kan stå derhjemme og slå hovedet ind i muren, for så bagefter at glæde sig over, at smerten holder op. Uden at have prøvet det sidste, vil jeg dog holde på, at det ikke helt er det samme. Skiturene giver

til at skille sig ud fra alle mine øvrige rejser, så er det, at dagligdagen ikke forplumres af alle mulige gøremål, der ikke har det fjerneste med livets basale nødvendigheder at gøre. Der går så meget tid med at holde varmen, få noget at spise, flytte sig til næste sted og få tag over hovedet, at man ikke behøver finde på yderligere underholdning.

Behold I bare jeres overbefolkede slalom-bakker og overophedede sandstrande

simpelt hen kontrastoplevelser på et højere niveau, som er stærkt vanedannende.

Lev i nuet

Hvis jeg skal fremhæve én enkelt fællesnævner, som får vinterturene

Det meste af det, man beskæftiger sig med, har at gøre med situationen her og nu – det er vel nok det tætteste, man kommer på at leve i nuet – og det er svært at finde noget, som ikke giver mening eller skal forklares. Her kan man

glæde sig over at lappe hullet i et par bukser, fordi det er det eneste, man har, og fordi der ikke er andre alternativer. Eller man kan fryde sig grænseløst over at improvisere en petroleumslampe med vægen fra et snørebånd, når stearinlysene i jagthytten er sluppet op. Man er fælles om et projekt 24 timer i døgnet, og når tingene lykkes, er det lige til at blive høj af.

Det kan måske lyde morsomt, og I skal da også være hjertelige velkomne til at grine af det. Men jeg står fast. Behold I bare jeres overbefolkede slalombakker og overophedede sandstrande, så længe jeg må få lov at beholde min kulde og sne. ♡

Det kan godt være, at det ikke er stor kogekunst, men maden smager bare bedre, når man ligger i et telt efter en hård dag i sneen.

25 års erfaring med rejser til Grønland

Ferierejser Specialrejser Forretningsrejser

PARTNERLINKS

www.penguin.dk
www.cultureadventure.dk

33 13 10 11
grb.dk

grønlands
rejsebureau

